

Profily vybraných hráčů a funkcionářů

Svoji fotbalovou kariéru v dresu DFC Bedřich nuceně ukončil v roce 1939, kdy byl tento, na základě nechvalně proslavených norimberských zákonů o židech – rozpuštěn.

Bedřich se již předtím, v dubnu 1939, oženil se slečnou Nelli Šmolkovou a stále jako obchodní zástupce s plodinami se manželé přestěhovali do středočeské obce Obříství, kde si slibovali, že budou blíže pěstitelům a producentům zemědělských plodin, zeleniny a ovoce. Spolu také několikrát, bohužel neúspěšně, usilovali o vystěhování do USA. V roce 1941 byl internován v terezínském ghettu, odkud odešel s transportem do koncentračního tábora v polských Gliwicích, kde v závěru roku 1944 onemocněl a zemřel. Jeho tragickou smrt popisuje ve své knize jeho kamarád, spoluhráč z terezínského ghetta a spoluvězeň František R. Kraus ve své knize Plyn, plyn...pak oheň takto:

„Stojím u kavalce „velkého Fricka, bývalého brankáře mezinárodní třídy, který byl jindy chlap jako hora. Den ze dne ho bylo méně...Nevím, co mu scházelo, bylo mu tenkrát dvacet devět let (správně 39 let – pozn. autora) a vypadal na sto...jako dědeček... Fricek schází stále víc a více. Zvedá se trošku v loktech: „Frantíku, myslím, že je po mně! A chtěl jsem zase hrát po válce v brance“. „Budeš zase hrát, Fricánku, budeš hrát!“ Přemýšlím, co mu mám povzbuzujícího říct. Držím se kavalce, neboť mě levá noha ještě bolí, ale už je to lepší. Překonal jsem to, zítra jdu zase do fabriky, snad, nevím ještě určitě...Možná, že mě pošlou zpět do Birkenau...Frickovy rty jsou jak vymazány, jeho ústa jsou větší, zuby vystupují z úst, jako by byl z křídly. Maso mu pomalu taje jako sníh na slunci, čelo je vyklenuté, lícní kosti svítí, kostra se prodrala více ven na světlo...Oči, ty pomalu zapadají... A jaký to byl chlapík, hrdina zeleného trávníku na Letné, sen tak mnoha divčích srdcí, velký Fricek! Tu leží a proč? Veškeré lidstvo by tu mělo defilovat před Frickovou postelí a všem by se mělo volat do uší: „Toto je Fricek Tausík, je mu 29 let, osmkrát hrál mezinárodně, třikrát za svůj klub vyhrál mistrovství... A vězte lidičky! Fricek nechce zemřít, nechce, nechce! Nenechte ho zemřít, nenechte! Stmívá se. Frickův obličej pobledá a nos je hrozně špičatý... „Zachrániš-li se, řekni vše mámě“, šeptá mi slabě... ještě dýchá, obličej je vlhký, pláče... „Ale, Fricku, spi!“ Slzy mu tekou po tvářích, chci, chtěl bych je utřít a nemám kapesník... Ubíhají hodiny... Nemluví, nemůže již asi... Vše snad je dokonáno, hlava leží na stranu, avšak ještě trochu pláče... Je teď sám se sebou, úplně sám a pláče pro svůj mladý věk. Pláče pro svůj život, který ho právě opouští... Najednou Fricek zanaříká, dusí se ... posléze je mrtev. Obličej ještě zvlhlý od slz, napolo otevřené oči jsou žluté jak staré myslivčké knoflíky z kosti... Za mnou již tahají Fricka z postele. A nahoře už leží další, nový pacient. Mrskli ho tam, jen to fíklo. Takto se umíralo v HKB Gleiwitz...“

Georg TAUSSIG – Jiří TESAŘ

Narodil se 28. 3. 1919 v Praze rodičům Emilovi Tausigovi a Katherin (roz. Merleové).

George Tausig v běhu času

Rodina Tausigů

Jiří se věnoval mladým fotbalistům a atletům v klubu ŽSK Hagibor Praha
Druhý a třetí stojící zleva: Jakov Zur a Milan Maršík
První zleva sedící: Kleinman ležící vpředu: Arnošt Lustig
(takto v roce 2016 identifikoval své kamarády na fotografii z roku 1939 p. Petr Erben)